

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2016r.
sprawy wnioskodawców **M. Z. – R. i H. Z.**
o odszkodowanie i zadośćuczynienie
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawców
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. akt II AKa [...] utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 4 listopada 2014r. sygn. akt IV Ko [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1 – oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
- 2 – obciążyć wnioskodawców kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu wnioskodawców jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa materialnego, których miałby dopuścić się Sąd Apelacyjny, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ocenom dokonany przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych.

Oceniając sformułowane w niniejszej sprawie zarzuty kasacyjne podnieść należy, że w istocie stanowią one zawołaną próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego trzeciej instancji kontroli orzeczenia. Stanowczo zatem stwierdzić należy, że celem postępowania kasacyjnego nie jest ani powielająca kontrolę apelacyjną ocena rozumowania sądu *meriti*. Tymczasem w kasacji powielone zostały dokładnie te same zarzuty, które postawiono w apelacji. Jednocześnie skarżący nie wskazuje na to, aby podczas prowadzenia postępowania odwoławczego obrażony został art. 433 § 1 k.p.k. Dobitnie wskazuje to na to, że obrona oczekuje od Sądu Kasacyjnego powtórzenia kontroli odwoławczej, co w świetle obowiązujących przepisów procesowych jest niedopuszczalne.

Bezsprzecznie rację mają Sady obu instancji wskazując na niemożność powrotu do ponownego rozpoznania żądania osądzonego przez Sąd Wojewódzki wyrokiem z dnia 13 maja 1995r. (sygn. akt IV Ko [...]) w trybie art. 8 ust 4 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 2015 r., poz.1583 j.t.). Przede wszystkim wskazać należy, że sprawa odszkodowania i zadośćuczynienia za represje, których doznali W. i S. Z. w 1949 r. została prawomocnie rozstrzygnięta wskazanym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w L. z dnia 13 maja 1995r. Art. 8 ust 4 ustawy lutowej stwarza co prawda pewien wyłom w zasadzie *res iudicata*, ale jako uregulowanie wyjątkowe, może być stosowany tylko w określonym w ustawie wypadku - a więc, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Jak słusznie wskazano to w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, przepis ten odnosi się przede wszystkim do sytuacji, gdy zasądzone świadczenie było rażąco niskie. Do sytuacji takich mogło dojść bądź to w następstwie tego, że było ono przyznawane na podstawie przepisów wcześniejszych niż ustawa lutowa bądź dlatego, że po wydaniu prawomocnego orzeczenia ujawniły się nowe istotne okoliczności, które winny mieć decydujący wpływ dla ustalenia wysokości przyznawanego świadczenia.

Żadna z takich sytuacji w niniejszej sprawie nie zaistniała.

Art. 8 ust 4 nie może zaś być rozumiany jako stwarzający swoisty mechanizm waloryzacji wcześniej zasądzonych świadczeń.

Co zaś do zarzutu naruszenia art. 9 ustawy lutowej wskazać przede wszystkim należy, że również jest to kwestia, która powinna być podniesiona w pierwszym wniosku – rozpoznany w 1995 r. Poza tym, skarżący nie przedstawia w istocie jakiegokolwiek argumentacji dowodzącej, w jaki sposób przepis ten miałby zostać naruszony przez Sąd Apelacyjny.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

I.n